

tage det —, at Synspunktet for dem ikke bør være anderledes end for enhver anden Betaling til en Embedsmand for hans Gerning. En god og for Befolkningen gavnlig Ordning bør medføre, at Betalingen for al Embedsgerning gaar i Statskassen, og at Staten affinder sig med Embedsmanden ved hans Lønning saaledes, som den finder det rigtigt og retfærdigt.

Som sagt, Bestemmelsen om Kopipengene er ikke en Afvigelse fra, hvad man gjorde i 1861. Derimod kom der, siden den højtærede Justitsminister omtalte dette, ganske vist en Afvigelse fra Loven af 19. Februar 1861 — men det var ved en Inkurie, tror jeg bestemt, det kom ind — der ved, at den samtidige Lov af 1861 tillagde Embedsmændene 35 Øre for Kassation af Stempler i Stedet for at lade disse Penge gaa i Statskassen. Man erindrer, hvorledes det gaar, naar der bliver forelagt en Lov af Justitsministeren og en af Indenrigsministeren. De behandles samtidig i Rigsdagen, og de vedkommende Udvalg konferere sædvanligvis ikke derom. Saa kan der let i den ene Lov blive fastsat noget, hvorved man ikke har taget i Betragtning, hvad den anden samtidig behandlede Lov krævede. Saaledes gik det her. Der var en ældre Afgift for Autorisation af Handelsbøger. Den var bestemt ved Reskript af 31. Januar 1838, altsaa længe før 19. Februar 1861, og da Loven af 1861 var udkommen, antog man i de første 4 Aar, at ogsaa denne Afgift skulde gaa i Statskassen. Saa kom der en administrativ Afgørelse, hvorefter det skulde være anderledes. Man opfattede den gamle Bestemmelses Forhold til den ny Lov saaledes, at hin ikke var berørt deraf, følgelig kom Afgiften til at bestaa som en privat Sportel. Endelig var der et enkelt Tilfælde, hvor Afgivelsen atter beroede paa en Inkurie fra Lovgivningsmagts Side — sligt sker naturligvis sommetider. Det var ved Loven af 19. Marts 1869 om Vurderinger til Underretning for Overformynderiet. Der blev deri fastsat en Afgift for Udmeldelsen af Mænd dertil, og da det ikke blev udtrykkelig sagt, at denne Afgift skulde tilfalde Statskassen, blev det antaget, at den skulde gaa til Embedsmanden personlig.

Det er de — jeg tror ufrivillige — Afgivelser fra den Vej, vi vare komne ind paa. Ellers have vi i den lange Aarrække fulgt den Fremgangsmaade, at hver Gang der har frembudt sig en Lejlighed til at indføre en ny Sportel, have vi undladt at lade denne gaa til Embedsmanden. Ved Navneloven blev det udtrykkelig bestemt,

at den skulde gaa til Embedsmanden. Nu siger den højtærede Minister, at det i Aar er gaaet op for os, at vi her gjorde noget galt i Fjor. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling, at da vi havde Navneloven for, havde jeg Øje for dette. Jeg tog mig ikke specielt af denne Lov, jeg havde ikke været i det Udvalg, der beskæftigede sig med Sagen, og jeg havde aldrig taget Ordet derom, men jeg havde, som sagt, Øje derfor, og jeg talte til ærede Medlemmer, som havde med Sagen at gøre, om denne Uregelmæssighed, denne Afvigelse, man var i Færd med at indføre fra et ellers fulgt Princip. Sagen blev ikke tagen op. Det var i Virkeligheden et parlamentarisk Pligtfølelseshensyn hos mig, der gjorde, at jeg ikke ved dette Principspørgsmaal, ganske vist paa et lille Omraade, men dog et Principspørgsmaal, stillede mig i Modsætning til den Regering, som jeg følte mig repræsenteret af. Det er den ganske simple Sammenhæng.

Naar den højtærede Minister siger, at det Arbejde, som paabyrdes en Embedsmand ved disse Navnesager, falder midlertidigt, forbigaaende, saa at der ikke kan raades Bod paa de derved foraarsagede Udgifter ved Kontorholdslovene, har den højtærede Minister ikke Ret deri, thi Kontorholdslovene bygges paa aarlige Indberetninger for et Femaar, og naar i dette Femaar et bestemt Aar fremtræder med en Forhøjelse, som er foraarsaget ved en Lovgivningsforanstaltning eller skriver sig fra en anden berettiget Kilde, tage de Udvalg, der have med de vedkommende Sager at gøre, saa vidt jeg har kunnet skønne — jeg har selv aldrig haft dermed at gøre — altid Hensyn dertil, og det samme gælder, saa vidt jeg har kunnet se, Rigsdagen. Der er derfor hverken praktisk eller langt mindre principiel Grund til at bibeholde denne Bestemmelse, som ikke burde have været indført i Navneloven. — Dette med Hensyn til det nævnte Forslag, hvori der ligger et Princip af Vigtighed paa et lille Omraade.

Angaaende det andet Forslag, hvor jeg har den Glæde, at den højtærede Justitsminister er enig med mig, maa jeg sige, at den højtærede Minister der ikke har læst ganske nøjagtigt, naar han siger, at mit Forslag ikke vil hjælpe paa det paagældende Forhold, idet det — siger Ministeren — kun gaar ud paa, at Tidsrummet tilvejebringes, naar den nuværende Besidder af Navnet har baaret dette *samtidig* med sin Fader og sin Farfader. Nej, den højtærede Minister lægger her et